

[Alsing Andersen.]

ninger, og endvidere faar Præsidiets Myndighed til i saadanne Tilfælde eventuelt at vedtage Udelukkelse fra Deltagelse i Tingets Møder og i Udvalgsarbejdet i et Tidsrum af indtil 14 Mødedage. Disse Ændringer af § 31 er ikke foreslaaet, fordi der indenfor Udvalget har været nogen Lyst til at se saadanne strenge Regler bragt i Virksomhed her under Tingets Forhandlinger, men Udvalget har den Opfattelse, at selv den mest liberale Forhandlingsleder, ikke mindst i en lovgivende Forsamling, maa have en Mulighed for at skaffe sine Afgørelser respekteret. Udvalget haaber, at der ikke vil blive Brug for disse nye Bestemmelser, og det ligger jo ogsaa i høj Grad i de enkelte Medlemmers egen Haand at bidrage til, at disse nye Bestemmelser ikke faar praktisk Betydning.

Jeg har hermed gennemgaaet Ændringsforslagene, som er stillet dels af Flertallet og dels af det samlede Udvalg, og jeg skal tillade mig at anbefale dem til det høje Tings Velvillie. Det er min Overbevisning, at saavel Tingets enkelte Medlemmer som Tinget selv vil være vel tjent med at give sig selv denne nye Forretningsorden.

Vagn Bro: Ligesom i alle andre Forhold maa der ogsaa paa dette Omraade, der i Dag er til Behandling, være en vis Fasthed og Orden. Paa den anden Side bør det ogsaa være saaledes, at der ikke i hver Samling vedtages Ændringer i dette høje Tings Forretningsorden. De Ændringer, der i de forløbne Aar siden Forretningsordenens Vedtagelse den 26. September 1918 med enkelte Ændringer i 1919 og 1920 er foretaget, er derfor ogsaa af ringere Omfang. Men nægtes kan det jo ikke, at som Udviklingen skrider fremad, bør man, naar man bliver klar over Retningslinien for Udviklingen, ogsaa tage Hensyn til denne. Hvad der i særlig Grad har præget de senere Aars Samlinger, er det omfattende Arbejdsstof, og da Taletiden her til Lands, for øvrigt i Modsætning til de allerfleste andre Lande, næsten er ubegrænset, saa medfører det ret langtrukne Forhandlinger. Dette gælder uomtvisteligt navnlig første Behandling, og da Arbejdet jo, hvad alle vil erkende, i særlig Grad foretages i Udvalget, vil det efter vor Formening være rimeligt, at man søger hurtigst muligt, naar der vel at mærke er sket Præcision af de Standpunkter og Særanskuelser og Meninger, som næres her i Salen, at føre Sagen hen til det Sted, hvor Arbejdet skal ske. Selvfølgelig maa det ordnes paa en saadan Maade, at der bliver fuldkommen ligelge Vilkaar,

og jeg skal om et Øjeblik gøre et Par Bemærkninger om de Ændringsforslag, der er stillet, og derunder vise, at dette i allerhøjeste Grad er sket Fyldest. Var dette ikke sket, vilde jeg heller ikke have været i Stand til i Dag paa mit Partis Vegne at anbefale de foreslaaede Ændringer. Hertil kommer ogsaa et ydre Forhold, som jeg maaske maa have Lov at udtrykke paa den Maade, at da jeg selv hører til Juristerne, der jo faar Skyld for — med Rette eller Urette —, at de kan være temmelig vidtløftige i Henseende til at holde lange Taler, krænker jeg heller ingen her i Tinget ved at sige, at der ikke er Tvivl om, at det udadtil vilde blive modtaget med overmaade stor Tilfredshed, om Tingets Medlemmer kom til at udtrykke saa meget som muligt i den kortest mulige Tid, i de relativt færreste Ord.

Som det fremgaar af Bilagene til Betænkningen, har man ogsaa i de allerfleste europæiske Lande virkningsfulde Bestemmelser til Begrænsning af Forhandlingernes Varighed, hvilket ogsaa medfører, at Samlingernes Varighed faktisk bliver betydeligt kortere end herhjemme. Kendsgerningen er nemlig den, hvad sikkert alle ærede Medlemmer ved fra Forretningsordenen, at vi faktisk ingen Indskrænkninger har i Taletiden. I det høje Landsting er der slet ingen Indskrænkninger, her i Folketinget har vi dog et Par enkelte, men man maa i Sandhedens Interesse erkende, at i Praksis er Forhandlingerne betydeligt kortere ovre i det andet høje Ting. Den eneste egentlige Grænse findes i Folketingets Forretningsordens § 11, der drejer sig om første Behandling, og hvori det siges, at et Medlem kun kan faa Ordet to Gange, medmindre Tinget giver sit Samtykke til, at han yderligere kan faa Ordet. Det er for øvrigt noget, som af og til sker. Her ud over gælder kun den almindelige Begrænsning, at der kan ske Afvisning efter § 25, noget som, mig bekendt, saa godt som aldrig sker, og Bestemmelsen i § 26 om Paastand paa Overgang til næste Sag paa Dagsordenen, og saa endelig det ganske sjældne Indgreb, der bestaar i, at der kan stilles Forslag om at standse Debatten. Dette er, saa vidt mig bekendt, ikke sket i lange Tider, udover en eneste Gang for nylig under Teaterdebatten, hvor § 33 blev taget i Anvendelse.

I andre Lande, særlig de omkring os liggende, er Forholdet et ganske andet. Her kan jeg henvise til Bilagene, men jeg vil dog gerne have Lov til her fra Talerstolen at præcisere et Par Enkeltheder, som viser, at vi i Virkeligheden paa dette Punkt indtager